הארנבון שרצה כנפיים אדומות

כתבה קרולין שרווין ביליי
ציורים דורותי גרידר

היה היה פעם ארנבון קטן ולבן בעל שתי אוזניים ורודות יפות, שתי עיניים מבריקות וארבע רגליים רכות קטנות. ארנבון כל כך יפה, ובכל זאת לא מאושר.

כי הארנבון הקטן הלבן רצה תמיד להיות מישהו אחר ולא הארנבון הקטן החמוד שהוא היה.
כשמר זנב-פרוותי, הסנאי האפור עבר לידו, הארנבון הקטן הלבן היה אומר לאמו "הו, אמא, הייתי רוצה שיהיה לי זנב אפור ארוך כמו שיש למר זנב-פרוותי.!"

וכשגברת דורבן עברה, הארנבון הקטן הלבן היה אומר לאמא "הו אמא, הייתי רוצה שיהיה לי גב מלא מחטים ארוכות, כמו לגברת דורבן."

וכשגברת ברווזה עברה בשני המגפיים האדומים הארנבון הקטן הלבן היה אומר "הו אמא! הייתי רוצה שיהיה לי זוג מגפיים אדומות כמו לגברת ברווזה."
וכך הוא המשיך לאחל ולאחל לעצמו עד שאמא שלו התעייפה מהמשאלות שלו. ויום אחד מר מרמיטה שמע את המשאלות שלו.

מר מרמיטה היה באמת חכם מאוד ולכן אמר לארנבון הקטן הלבן"אולי תלך לבריכת המשאלות ושם תביט במים ותסתובב שלוש פעמים. ואז משאלתך תתמלא."

והארנבון הקטן הלבן יצא לגמרי לבדו, דרך היער, עד שהגיע לבריכונת קטנה של מים ירוקים בתוך גדם של עץ. זו הייתה בריכת המשאלות.
ובקצה הבריכונת הקטנה ישבה ציפור אדומה קטנה, ממש קטנה, ששתתה שם מים.
וכשהארנבון הקטן הלבן רק ראה את הציפור האדומה שוב התחיל לאחל לעצמו "הו, הייתי רוצה שיהיה לי זוג כנפיים אדומות!"

הוא הביט לתוך בריכת המשאלות וראה שם את פניו הלבנות. אחר כך הסתובב שלוש פעמים ואז משהו קרה. הוא התחיל להרגיש משהו שונה על כתפיו, דומה להרגשה שהייתה לו כשצמחו לו שיניים. אלה היו הכנפיים שצמחו לו. והוא ישב כל היום ליד בריכת המשאלות עד שהן גדלו.

ואז התחיל לחזור הביתה לאמא, להראות לה את זוג הכנפיים היפות האדומות שלו. אך כשהגיע הביתה היה כבר חושך, וכשנכנס לחור שלרגלי העץ, שם הוא חי, אמא שלו לא הכירה אותו. באמת ובתמים היא לא הכירה אותו כי מעולם עוד לא ראתה ארנב עם כנפיים אדומות.

והארנבון הקטן הלבן נאלץ לצאת כי אמא לא נתנה לו לשכב במיטה שלו. הוא יצא וחיפש מקום אחר כדי ללון.
והוא הלך והלך עד שהגיע לחלול בו גר הסנאי מר זנב-פרוותי. הוא דפק בדלת ואמר "אנא מר זנב-פרוותי. אולי אוכל ללון אצלך הלילה?"

אבל מר זנב-פרוותי פתח קצת את הדלת וטרק אותה מיד שוב. כי הרי עוד מעולם לא ראה ארנב עם כנפיים אדומות.
ואז הארנבון הקטן הלבן הלך שוב עד שהגיע לקן של הברווזה, שם בביצה, ואמר "אנא, גברת ברווזה, אולי אוכל לישון בקן שלך הלילה?"

אבל גברת ברווזה רק הוציאה את ראשה מהקן, פרשה את כנפיה מעל הקן ואמרה "לא, לא, לא. לך מכאן."
כי היא מעולם עוד לא ראתה ארנב עם כנפיים אדומות.
ואז הארנבון הקטן הלבן הלך לחור של מר מרמיטה ומר מרמיטה נתן לו לישון במאורה שלו כל הלילה.

אלא שרצפת המאורה הייתה מכוסה בקליפות קשות של אגוזים. מר מרמיטה אהב לישון עליהן אבל לארנבון הקטן הלבן היה מאוד לא נוח לישון כך.
ובבוקר הארנבון הקטן הלבן רצה לנסות את הכנפיים שלו. הוא עלה על תל, פרש את הכנפיים, אבל מיד נחת בשיח קוצני והסתבך בו כך שלא יכול היה לרדת.

"אמא! אמא! בואי ועזרי לי!" קרא, אבל אמא לא שמעה אותו. רק מר מרמיטה שמע ועזר לו לרדת מהשיח.
"אתה עדיין רוצה כנפיים אדומות?" שאל מר מרמיטה.
"לא, לא!" אמר הארנבון הקטן הלבן .

"טוב!" אמר מר מרמיטה "אז אולי תלך שוב לבריכת המשאלות ותבקש שהכנפיים ירדו ממך?"
והארנבון הקטן הלבן רץ מהר לבריכת משאלות וראה את פניו על פני המים. ואז הסתובב שלוש פעמים והנה - הכנפיים שלו נעלמו.

ואז הלך הביתה לאמא שלו שהכירה אותו מיד ושמחה מאוד לראותו.
והארנבון הקטן הלבן כבר אף פעם לא איחל לעצמו להיות משהו אחר מאשר באמת הוא עצמו.